

mijmering

gemak

‘Hey Google, doe de lampen in de woonkamer aan’. Alle lampen springen aan en met een soortgelijk commando kun je ze donkerrood, grasgroen, pimpelpaars of welke kleur van de regenboog dan ook maken. Het hele huis van mijn dochter kan op die manier worden bediend. Wil je weten hoe laat het is of wat voor weer het morgen wordt, Google vertelt het je. En als Google het niet weet dan zegt ze - het is een vrouwenstem - keurig dat ze over de gestelde vraag geen gegevens kan verstrekken. Geen nepnieuws bij Google, als ze het niet weet dan zegt ze het gewoon.

Toen in de tweede helft van de 19^e eeuw de telefoon haar intrede deed vonden veel mensen dat maar niets. Ze begrepen niets van de techniek, waren niet gewend op afstand te kunnen communiceren, ‘waar heb dat nou voor nodig’ zal niet van de lucht zijn geweest. Zo ging het ook met computers en internet en nog een zwik andere uitvindingen die ooit nieuwerwets en dus bedreigend waren, maar nu tot onmisbare bestanddelen van het dagelijks leven behoren. Het feit dat nu met één klik op de knop je hele doopceel kan worden gelicht heeft weliswaar iets griezeligs - maar de nadelen lijken vooralsnog op te wegen tegen de voordelen. Ik vind het leuk speelgoed, dat Google-lampen-ding, maar het raakt voor mij ook een grens. Ik weet wel dat die geavanceerde techniek nog steeds mensenwerk is - er zit bij wijze van spreken nog altijd iemand achter de Google-knoppen - maar behalve grappig is het ook een armoedige manier van communiceren. Google doe de lampen aan, vertel wat PSV heeft gedaan, vertaal ‘ik mis je’ in het Grieks, vertel een mop, wat is een leuk cadeautje voor mijn nichtje van acht. Etcetera.

De supermarkt brengt de via de website gekochte boodschappen thuis, medische controles gaan per internet, daten kan met Face-time, zelfs trouwen doen we online (Ikea!). Het gemak dient de mens. Zeker. Als de mens het gemak maar niet gaat dienen.

Marjolijn Sengers, 24 februari 2019